

Ne yazmak isterdin diye bir giriş yapmalıyım, uzun zamandır yazdığın ilk murakabe yazısına.

Uygun olması için *yazmak ister miydin* diye başlamalısın.

Yazmak istediğin herhalde bir bedahet. Yazmak istemeseydin, şu an uyuyor olacağını tahmin ediyorum. Veyahut kitap okuyacağını.

Yazmak istemeseydim de yazardım. Bunun istekle bir alakası yok. Yaş ilerledikçe *istemek* ve *yapmak* arasındaki bağlantı zayıflıyor. Gençliğin tanımını bile bu şekilde yapabilirsin.

Eh, tamam. Yeniden sorayım o zaman, ne yazmak isterdin? İnsanların hayatını değiştirecek bir şeyler mi, yoksa eğlendirecek bir şeyler mi?

İnsanların hayatını yazıyla değiştirme fikri ilginç. Düşünceye en çok önemi yine düşünce adamlarının verdiği dikkat ettin mi? İnsanların ekseriyeti fikirleri düşünce adamları kadar önemsemez.

Neyi önemserler?

Parayı, başarıyı. Bunun gibi basit ölçüleri vardır hayatta, bunun için mutlu olmaları da, mutsuz olmaları da kolaydır.

Hakaret etmiş gibi olmadın mı?

Neden? Başarının ne olduğunun tarifini basitçe yapabilen bir insanın mı başarılı olması daha kolay, yoksa bu tarifi yapmak için kırk dereden su getirenin mi? Ölçün net olduğunda nerede olduğunu görebilirsin, değilse ya kaybolursun, ya terkedersin ve terkettiğinden bile haberin olmaz.

Ancak bu aynı zamanda ulaşılması zor bir ölçü de olabilir.

Başarılı insanın en önemli özelliği hem ulaşabileceği hem heyecanlandıracak bir hedef bulmasında. Bu sayede hareket edebiliyor.

Sen de bu sebepten mi hareket edemiyorsun?

Herhalde, evet. Son zamanlarda çalışıyorum gerçi. Tembelliğimden şikayet edersem münafıklaşırım. O kadar tembel değilim, az tembelim ama övünecek kadar değil.

Övünüyor muydun önceden?

İnsanın şikayetiyle övünmesi arasındaki perde o kadar kalın değil. Uykusuzluktan şikayet eden de, tembellikten şikayet eden de, baş ağrısından şikayet eden de, aslında *ben sizin bu içi boş, kof kabak dünyanızda görüldüğümden fazlasına sahibim* demeye çalışıyor.

Bunu anladığımdan emin değilim.

Aptallıktan şikayet eden mesela, gördün mü? Bazı şikayetlerin anlamı, aslen şikayet değildir. Ben de tembelliğimden şikayet ederken, aslında, bir *kaçış* halinde olduğumu söylemeye çalışıyordum. Belki yine böyle yaparım. Bir gün tembelleşirsem yeniden.

Öyle bir niyetin mi var? Veya tembelleşmeyi kendin mi istiyorsun?

Günüm giderek daha verimli ve sıkı hale geliyor. Sevdiğim konularda çalışmaya da başladım. Eğer para kazanmaya devam edebilirsem, muhtemelen pek de tembelliğe dönmem. Sıkıcı işleri paslayacak kadar da insan varsa etrafında, tembelleşmeye gerek kalmıyor.

İlginç.

Evet. İnsanın büyüdükçe tembellikten kurtulmasının sebebi, aslında yaptığı işlerin daha az sıkıcı hale gelmesi veya doğrudan faydasını görmesi denebilir. Öğrencilikteki tembelliğin hayatta doğrudan bir ölçü olduğunu düşünmüyorum. Ancak kendini kandırma veya duygularını bastırma yeteneği her daim lazım, öğrenciliğin de geliştirmesi beklenen taraf bu sanırım.

Öğrenciyken tembel miydin?

Memleketin talebe nüfusunun takriben üçte birinin mensup olduğu *zeki ama çalışmıyor* grubundandım.

Haha.

Çalışmıyordum çünkü yaptığım işlerin doğrudan faydasını göreceğimi sanmıyordum. Sanmadığım kadar da varmış. Nihayetinde olduğum şey, o zamandan olmaya başladığım şeydi. Tüh, keşke daha çok ders çalışsaymışım demedim. Bazen matematikle fazla uğraşınca, eskiden zorlandığım taraflarını gülümseyerek hatırlıyorum. Gereğinden fazla dert etmişim. Daha basit düşünmeliymişim.